
Ellenségkeresés helyett a közösségért végzett munkára van szükség!

2019. 1. 17.

Nehéz szívvel reagálok Cseke Attila tegnap megjelent levelére, melyet bár közleménynek minősített, az egyes szám második személyben megfogalmazott rágalmaszások mégis nekem szóltak.

Úgy gondolom, a lap olvasói unják már e véget nem érő és alaptalan vádaskodásokat, ezért legszívesebben válasz nélkül is hagynám azokat, a becsületsértő szöveg kapcsán pedig akár a bírósághoz is fordulhatnék, hogy Cseke Attila ott bizonyítsa az ellenem felhozott rágalmasz valóságtartalmát. Persze egyiket sem tehetem. Egyrészt azért, mert hallgatásomat megfutamodásként, az ügy jogi útra terelését pedig a magyar-magyar ellenségeskedés kiélezéseként értelmeznék. (Gyanítom, ez volt a tegnapi írás mögötti szándék is.) Az ellenségeskedés szítását, mint azt ebben a vitában már többször is kijelentettem, károsnak tartom, ugyanakkor a becsületsértő újabb mocskolódást nem hagyhatom szó nélkül. Mindezek ellenére remélem, ebben az ügyben utoljára kell megnyilvánulnom.

Értelmetlennek látom, hogy a vádakra tételesen reagáljak, mert a besározásomra hozott valós bizonyítékok és tények hiányában, a szemtelen hazugságokat csak kampánytechnikai eszközöknek tekintem. Számomra egyértelmű ugyanis, hogy a közelgő választásokra gondolva, az RMDSZ már megkezdte kampányát, melynek stílusa ismerős: a Magyar Szocialista Párt (MSZP) vezető politikusai által korábban Nagyváradon ajánlott és az anyaországban általuk gyakorolt technikákra emlékeztet. Visszakerestem hát, mi jelent meg erről a médiában. Az Erdon 2008. szeptember 12-én például arról számolt be, hogy az MSZP két ismert képviselője, Nyakó István, az MSZP kommunikációs igazgatója és szövivője, valamint Ujhelyi István országgyűlési képviselő meghívottként vett részt az RMDSZ ifjúsági szervezetének, a Magyar Ifjúsági Értekezletnek, Nagyváradon tartott nyári akadémiáján. A tudósításból az is kiderült, hogy Nyakó István számos kampánytrükköt ismertetett, s kifejtette például, hogy „ha szavazásra akarjuk bírni az embereket, ellenséget kell keresni, ha nincs, akkor démonizáljunk valakit, mert ma már csak ettől mennek el az emberek voksolni.” Nyakó jelezte: „Minden szavazat számít. Az meg, hogy hogyan szerezzük meg, soha ne derüljön ki.”

Ebben az összefüggésben számomra – és gondolom az olvasók számára is – kiderült, hogy Cseke Attila, akkori szövetségeseinek jó tanítványaként, úgy akar szavazatot szerezni, hogy folyamatossá teszi az úgynevezett „ellenségkommunikációt”. Valakit démonizálni kell, ezúttal személyemet, miközben úgy tűnik, Cseke Attila nem vette észre, hogy a magyarság igazi ellenségei az RMDSZ szocialista szövetségesei között vannak itthon is és Budapesten is.

Értem én, hogy megyei elnökként nincsenek olyan felmutatható eredményei, melyek a választók érdekeit szolgálnák, s a megyei vezetés katasztrofális állapota láttán az RMDSZ jobb híján kénytelen a levitézlett szocialistáktól átvett kampánytrükköket alkalmazni, azonban attól tartok, a közelgő választásokon ki fog derülni, ezeknek a technikáknak, mint ahogy MSZP-s oktatóknak is, lejárt már a szavatossági ideje, és nem fogja szavazófülkébe vinni a választókat. Ideje lenne belátni: ha nem akarjuk, hogy tovább gyengüljön megyénkben és városunkban a magyarság érdekérvényesítő képessége, az ellenségkeresés és a démonizálás helyett a közösségért végzett

munkából és az együttműködésből kellene választási tőkét kovácsolnunk.

Zatykó Gyula,

az Erdélyi Magyar Néppárt országos alelnöke